

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku E. M. i A. M.
przy uczestnictwie „E.” Spółki Akcyjnej w G.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 28 lipca 2017 r., sygn. akt IV Ca (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. orzeka, że wnioskodawcy i uczestnik ponoszą koszty związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy E. M. i A. M. oparli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 28 lipca 2017 r., którym oddalono ich wniosek o ustanowienie służebności przesyłu, na podstawie naruszenia przepisów postępowania - art. 365 § 1 w zw. z art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadnili jej oczywistą zasadnością, mającą wynikać z faktu ponownego i samodzielnego rozstrzygnięcia przez ten Sąd kwestii zasiedzenia służebności przez uczestnika, „i to w sposób odmienny od rozstrzygnięcia zapadłego w ramach postępowania wpadkowego w sprawie sygn. akt I Ns (...)”, w którym oddalono wniosek uczestnika „E.” SA w G. o stwierdzenie nabycia

służebności przez zasiedzenie. Za przyjęciem skargi do rozpoznania - zdaniem skarżących - przemawia także występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne „polegającego na konieczności wyjaśnienia, czy wydając rozstrzygnięcie w postępowaniu zawieszonym uprzednio na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. sąd jest związany prawomocnym rozstrzygnięciem zapadłym w ramach postępowania wpadkowego, które było przyczyną zawieszenia głównego postępowania, stosownie do treści art. 365 § 1 k.p.c., czy też może rozstrzygnąć kwestię wpadkową ponownie, i to w sposób odmienny od rozstrzygnięcia zapadłego w ramach postępowania, którego zawiśnięcie spowodowało zawieszenie postępowania głównego”.

W odpowiedzi na skargę uczestnik postępowania „E.” S.A. w G., określając siebie błędnie jako wnioskodawcę, wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna podlega przyjęciu do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez uczestnika (stronę) składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zważywszy, że Sąd Najwyższy, z zastrzeżeniem wyjątku dotyczącego nieważności postępowania, jest związany podstawami skargi kasacyjnej (art. 393¹³ § 1 k.p.c.) okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie skargi kasacyjnej mogą być tylko takie, które Sąd Najwyższy mógłby następnie uwzględnić przy jej rozpoznawaniu (por. np. postanowienia z dnia 29 czerwca 2001 r. I PKN 33/02, OSNP 2003, nr 9, poz. 228 i z dnia 4 sierpnia 2003 r., III CK 120/03, nie publ.).

Obie wskazane przez skarżących przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania są bezpośrednio powiązane z zarzutami podniesionymi w ramach powołanej podstawy skargi, przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Kwestie podniesione w podstawach skargi i we wniosku o jej przyjęcie nie miałyby jednak znaczenia przy rozpoznawaniu skargi z tego powodu, że argumenty skarżących w obu przypadkach zostały oparte na błędnym, w kontekście uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, założeniu co do prawnej podstawy orzeczenia. Wbrew bowiem wywodom wnioskodawców, Sąd Okręgowy nie uznał, by doszło do zasiedzenia

przez uczestnika zasiedzenia służebności, ale jednoznacznie i w szerokim wywodzie wyjaśnił faktyczne i prawne podstawy (w tym ustawę z dnia 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych, Dz.U. z 1991 r. Nr 2, poz. 6) ustalenia, że do nabycia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu, jako prawa związanego z własnością urządzeń, doszło z mocy prawa (powołanych przepisów); przepisy te nie zostały objęte podstawami skargi.

Zarzuty skargi i motywy wniosku skupiają się na wywodach oderwanych od podstaw zaskarżonego orzeczenia i odnoszą się do przepisów oczywiście w stosunku do nich nieadekwatnych i problemu, który w sprawie - przy tych podstawach - w ogóle nie występuje.

Te względy przesądzały brak podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania, co uzasadniało orzeczenie przez Sąd Najwyższy jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw